

www.jollibre.com

© Del text: 2014, Montserrat Andrés i Casamiquela

© De les il·lustracions: 2014, Francesc Rovira

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-14-5

Dipòsit legal: M-39.180-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Segona edició: juliol de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

El timbaler del Bruc

Adaptació de Montserrat Andrés i Casamiquela

Il·lustracions de Francesc Rovira

jollibre

*Volem agrair a Albert Ghanime Rodríguez el
seu assessorament en l'ambientació històrica
d'aquesta versió de la llegenda
d'El timbaler del Bruc.*

Ara ja fa més de dos-cents anys, va existir un general anomenat Napoleó. Era un home baixet i en els retrats que li feien sempre sortia amb la mà a la panxa. Hi ha qui diu que tenia una úlcera d'estómac i que per això s'hi posava la mà. De Napoleó, se'n saben moltes coses, ja que és considerat un dels personatges més importants de la història. Ara bé, hi ha coses que les coneix ben poca gent, com, per exemple, que tenia una por terrorífica dels gats o que parlava francès amb accent italià a causa del seu origen familiar. Va guanyar moltes batalles, i fou tan i tan important que fins i tot es va coronar

ell mateix emperador Napoleó I en presència del papa de Roma Pius VII.

8 El nou emperador era nascut a França, i allà havia estudiat a l'acadèmia militar de Brienne. De jove, no va ser un alumne gaire brillant, tot i que era un noi amb un grandíssim interès per la geografia i les matemàtiques. Potser la devoció per aquestes matèries va fer que més endavant tingués tant d'èxit en les seves conteses militars, ja que va esdevenir un home amb una gran capacitat per manar i dirigir els exèrcits.

Tant d'èxit va tenir que va aconseguir grans victòries al centre i l'est d'Europa, i va ampliar l'Imperi francès amb l'ocupació de Rússia, Itàlia i Alemanya, entre altres països.

En aquests territoris, els seus partidaris sempre cridaven:

–Llarga vida a l'emperador! Visca Napoleó!

10 Hi havia països, però, que Napoleó no va aconseguir derrotar mai. Va ser el cas d'Anglaterra. Els anglesos van lluitar aferrissadament contra la França napoleònica i van demostrar amb totes les seves forces que no volien de cap de les maneres passar pel sedàs de l'Imperi. A més a més, Anglaterra va encapçalar la resistència europea contra l'emperador francès. Podríem dir que, per a Napoleó, Anglaterra es va convertir en una gran pedra a la sabata.

Sembla que a Napoleó el poder li va pujar al cap, mai no en tenia prou. Fins i tot, a mesura que conqueria els diversos regnes i territoris, els repartia entre els seus parents per tal de seguir-los controlant.

Napoleó continuava fent realitat el seu somni de controlar un gran imperi. Amb el pas del temps, però, la població dels diferents territoris conquerits es va començar a sentir

estafada, perquè de primer es pensava que tot serien avantatges i, en canvi, l'única cosa que finalment veia era com apujaven els impostos per pagar les despeses de l'Imperi i totes les seves campanyes militars.

–Ja en tenim ben bé prou! –deien alguns ciutadans molt empipats.

11

–És que, a més, *io non voglio* ser francesa, ja n'estic tipa, *io sono* italiana! –deia una senyora ben enfadada.

Però Napoleó encara en volia més...

Un dia, una mica enfadat, Napoleó digué als seus ajudants: 13

–A veure, hem estat capaços d’incorporar al nostre Imperi terres llunyanes i encara no hem aconseguit conquerir els nostres veïns espanyols? I això com pot ser? Vull veure el general Duhesme de seguida! Au, què hi feu aquí palplantats? De pressa, afanyeu-vos, busqueu-lo i porteu-lo davant meu! Ràpid!

Era una ordre directa de Napoleó. Allà corria tothom. Napoleó havia començat suaugment, però s’anava enfadant cada vegada més i més.

–Aquí el teniu, emperador –digué un dels soldats, que venia ja acompanyat del general.

–A veure, vull saber per què els espanyols encara no han estat sotmesos! –cridava Napoleó.

14 –Sa Majestat, com bé recordareu, vam signar un tractat amb els espanyols per poder conquerir Portugal, tan amics com són de la Gran Bretanya... –s'intentava explicar en Duhesme.

–Sí, sí, molt bé, però això no ens impedeix d'envair Espanya, oi? –continuava Napoleó, entestat sempre a fer més gran el seu Imperi.

–Tot i que el que diu el tractat és que ens deixen passar..., grandíssim emperador, de fet, no, res no ens ho impedeix, que per alguna cosa tenim l'exèrcit més poderós del món –seguia en Duhesme, tot fent la gara-gara a l'emperador.

–Doncs posa fil a l’agulla, que els vull incorporar de seguida a l’Imperi! –va dir Napoleó tot cridant–. Vull tots els països als meus peus!

–Sí, sí, Sa Majestat. Farem el que vós digueu. En menys de tres mesos Espanya serà nostra! –respongué en Duhesme poc abans de sortir de la sala d’audiències del Palau de les Tulleries.

15

El general Duhesme de seguida es va posar a organitzar la invasió. Podia ser un objectiu realment molt fàcil, ja que els espanyols els obririen totes les portes pensant que els francesos només hi eren de passada.

Molt poc temps després, el general Duhesme ja s’havia preparat, i acompanyat de més d’onze mil soldats feia camí cap a Espanya. Va arribar a Catalunya i, amb l’excusa de continuar baixant cap a Cadis, va entrar a Barcelona amb el permís de les autoritats

militars i va aconseguir fer caure la Ciutadella i el castell de Montjuïc. Això sí, els va costar ben poc esforç, ja que les tropes espanyoles no van lluitar gens per defensar-les, seguint ordres dels seus superiors.

16 Un cop a Barcelona, el general Duhesme, que havia realitzat grans gestes a Itàlia, va creure que el millor era avançar per dos camins diferents. Amb aquest propòsit va fer venir dos militars experimentats, pròxims a Napoleó.

Un dels militars fou el general Schwartz, que arribà a Barcelona com un llamp i de seguida es va posar a les ordres de Duhesme.

–Bona tarda, *monsieur le Général* Duhesme. Quin objectiu em teniu preparat? –digué mig rient en Schwartz.

–Bona tarda, *monsieur!* –respongué el general Duhesme–. Haureu d'anar cap a Manresa. Allà els catalans hi tenen les reserves

de pólvora i municions. Tingueu en compte que és un objectiu molt important, ja que és el molí de pólvora més important de tot Catalunya. Heu d'aconseguir que no en quedi res. Així, aquests catalans ja no ens podran fer la guitza...

–Molt bé, general! Així ho farem. Prepararé els soldats i d'aquí a menys d'un mes serem a Manresa. *Allons enfants de la Patrie!*

17

L'exèrcit francès era considerat el millor del món perquè, entre altres coses, eren capaços de preparar les batalles més difícils amb una estratègia impecable. Sempre sabien trobar el moment d'atacar de sorpresa. L'enemic mai no estava preparat, i l'exèrcit francès arrasava al seu pas. Aquest, però, no fou el cas.